

Съ твой вѣдно-то създаніе.

За твѣ, клято, ѿ чистѣй
И радостъ не налило ;
За твѣ само ѿ живѣй,
За твѣ ѿ умира.

Отъ тинко благо на гѣта
Вѣдна жиботъ мѹ — Остава,
На твей-тѣ чуднѣ праотѣ
И ище жъртвѣ дава.

Смили са, драго, сѫжали,
Бжди мѹ милостника ;
Недѣй Остава да испїй
Тѣзъ чашъ твой горчика.

Но пакъ ако и саѣда това
Покаже лице строго ;
Тихий, вечерниа ведрина,
Умируша бече — из Богомѧ.

— — —

(Иїа вскѹпъ ста вѣл.)

Овчарка вѣ старѣ плашил
Сѣди сама в плаче ;
Прѣглагала тамо Отъ странѣ
Чез гарзиа вато граче.